

сега ще имамъ помного работа! . . . но и помного благодареніе.»

Настойникътъ са намѣрваше въ онуй състояніе когато предмѣтитъ са виждатъ двойны: задебелѣлийтъ му езикъ едвамъ можеше да сложи нѣкоя дума; опираше са и о двѣтъ страни. Сичко слѣдователно доказваше че той бѣше забравилъ общаніето си за въздържаніе. Тритъ стѣкла бѣхъ испразднени.

Той бѣше поне полупиянъ, и Пикильо са насърчи отъ туй малко. Но опасността бѣше еднаква, защото когато настойникътъ са напѣше, ставаше позволитъ отъ колкото когато биваше твърдъ.

Той дръпнѣ Пикильо за ржката, и този помисли че е вече изгубенъ; но тозъ часъ чу че паднѣ на земята сабята на настойника, която той истѣрва отъ растрепераната си ржка. Пикильо са наведе тозъ часъ, зе я, но не помисли никакъ да я употреби; и чу настойника който го попыта:

«Отъ долу ли идешъ?

— Да, отговори Пикильо съ дебелъ гласъ.

— Тамъ ли е Пикильо?

— Тамъ е.

— Чуй, пріятелю, приложи настойникътъ, който едвамъ стоеше на краката си: иди го потърси и ми го доведи въ стаята ми.

— Но ты не си въ стаята си.

— Не съмъ ли? Може! рече той като политаше. Тогазъ, брате, помогни ми да я намѣрижъ защото напразно крѣвижъ тѣзи стѣны да са не въртижтъ. . . . тѣ са въртижтъ непрестанно и наедно съ тѣхъ и стаята ми.

— Ей я..... ей я.....» рече Пикильо като го блѣскаше къмъ вратата, които бѣхъ насрѣща имъ, сир. къмъ вратата на червената стая.

Настойникътъ направи двѣ три стѣпки въ тъмотата, но като не бѣше вече близо до стѣнитъ на коридора, за да са опре, хлѣзнѣ са и на паданье улови са о одина креветъ, който бѣше до него, и са истегнѣ отгорѣ му, като думаше:

«Чудно! креветътъ ми прѣди малко бѣше отъ